

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Tam in veteri, quàm in nouo Testamento Sacerdotes fuisse eximiè
honoratos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

308 Cap. XXVII. Viduas, Magistratus, sacerdotes, &c. honorandas, sint mali, in quantum gerunt personam Dei, & communitalis, cui proficiuntur, secundum illud Prouerb. Sicut qui mittit lapidem, &c. Quia enim gentiles ratiocinationem attribuebant Mercurio, acerrimus Mercurij dicitur cumulus ratiocinij, in quo mercator aliquando mittit unum lapillum loco centum Marcarum: ita etiam honoratur Prælati, qui ponitur loco Dei, & loco totius communitalis, etiam si improbus forsasse sit.

V. 11. Debetur honos sacerdotibus, religiosis, & omnibus hominibus Deo consecratis. Quia sacerdotes Christum repræsentant; & religiosi hoc ipso honore sunt digni, quia sunt aliquid Deo consecratum; quia ad virtutis perfectionem aspirant; quia honorem fugiunt, sequitur autem honor fugientes; quia pro populo orant; quia ab his benedictio; quia sacrificant; quia Dei sunt familiares; quia de reliquis sunt electi; quia à Deo ipso honorantur. *Facies quodcumq; dixerint, qui præsumt loco quem elegerit Dominus, & docuerint te, iuxta legem eius; sequerisq; sententiam eorum: nec declinabis ad dexteram, nec ad sinistram. Qui autem superbiert nollens obedire sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat Domino Domino tuo, & decreto iudicis morietur homo ille, & auferes malum de Israel.*

Heb. 5. 6. In noua etiam lege ait Apostolus: *Qui bene præsumt presbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime, qui laborant in verbo & doctrina.* Vbi nomine honoris, non tantum reuerentia, verum etiam alimonia est intelligenda; quia mox ipse Paulus exponit, de quo honore loquatur: *Non infranabis os boni trituranti, & dignus est operarius mercede sua.* Ait autem, *duplici honore*, vel quia & reuerentia, & alimonia digni sunt, ut vult D. Ambrosius; vel quia, ut exponit D. Chrysostomus, *duplici*, hoc est, multiplici copiosoq; honore digni habentur. Ita enim alibi dicitur: *duplici contritione conterere eos: omnes domestici eius vestiti sunt duplicibus*, hoc est, multas & copiosas habent vestes. Atq; in primis magnus est honor, Deo sacrari. Sunt huius rei apud sacros & profanos exempla. Nam, teste Sorano, Herculem & Hippocratem Comu Athenienses, ob præclara merita, publicè Eleusinijs sacris initiarunt, quod decus nulli ante illos contigit. Demetrius quoque, ut Diodorus refert, Poliorcetes dictus, Athenis commorans initiari cupiebat, & Eleusinijs sacris imbui. Cùmq; abesset satis diu legitima dies,

Levit. 7. 9.
Num. 6. 24.
Deuter. 17. 10.

1. Tim. 5. 17.

Ierem. 17. 18.
Prou. 31. 21.

Soran. in vita
Hippocratis.
Diodorus
lib. 20.

ma dies, in qua soliti erant Athenienses sacra illa celebrare, persuasit populo, ut propter beneficia sua, patrium morem mutarent. Igitur se ipsum inermem sacerdotibus tradidit, & ante statum diem initiatus est. Quod quidem, ut Suidas scribit, peculiare ei, præter ceteros, contigit, ut solus & initiaretur simul, & arcana intueretur, & præfixitum tempus à maioribus non obseruaret. In veteri testamento capita familiarum earundem erant sacerdotes. Ius enim sacerdotij tunc per ordinem nascentium ad postereros, nimirum in primogenitos & in capita familiarum deuolvebatur. Vnde & Abraham, tamquam totius familie suæ omniumque duodecim tribuum pater & patriarcha, earundem simul summus sacerdos & pontifex fuit. Itaque omne sacerdotium Hebræorum descendit ab Abrahamo. Quamuis autem singuli filij Iacob poterant esse tribuum suarum sacerdotes; voluit tamen Deus, ut ex omnibus vnus conflaretur populus, & vna Ecclesia fieret: vnde & statuit, ut vna familia, scilicet Leui & Aaronis, pro reliquis omnibus hoc sacerdotio fungeretur. Quantum autem honorata fuerit præ reliquis familia Leui, constat è diuinis litteris.

Primum ornabantur veste & insignibus sacerdotalibus. Quod etiam apud profanas gentes in more positum, testatur Herodotus. Ægyptij sacerdotes lineis vestibus induebantur, *non solum intrinsecus, sed etiam extrinsecus*, ait S. Hieronymus. Apud Romanos virgines Vestales, alba quidem veste, more communi, sed discriminis causa, limbo punicante utebantur, qui ornatus etiam sacerdotis & magistratus erat, ut docet Lipsius. Peculiaris quoque habitus erat ijs, qui sacris præfuerunt, tam apud Indos orientales, quam occidentales. Sed præcipue eminebat amictus Aaronis; & asper cultus Eliæ, Ioannis Baptistæ & reliquorum Prophetarum. Integro quoque libro descripsit monachorum vestimenta Cassianus, vbi *zonas, cucullos, colobias, rebrachiatorias, Martes, Melotes, & calceamenta* oculis subiicit. Deinde hominum Deo sacrorum habitus *venerandus* & erat, & à Patribus vocabatur; quin & *Angelicus*. Quin tertio & Athenæus affirmat, solenne olim Græcis fuisse, vestes eorum tangere, præ reuerentia, quos proximè Deo venerabantur. Quarto, ut olim S. Petri umbra, & S. Pauli sudaria ægris sanitatem contulerunt, & ipsa quoque sim-

VI.

Herodot lib.
5. S. Hieron.
ad cap. 48.
Ezech.

Lipsius Syn-
tag. de Ve-
stalib. c. 12.

Cassian.

Act. 5. 15.
Act. 19. 12.
Matth 9. 20.

bria